

Det forekommer mig derfor, at han i saa Henseende burde fremkomme med praktiske Forslag; og det forekommer mig, at baade han og det ærede Medlem, som han sluttede sig til, det ærede 4de Medlem for 7de Kredts (Madsen-Myggdal), naar de begge sagde, at de vilde stemme mod dette Lovforslags Overgang til anden Behandling, ikke ere inde paa den rigtige Vej til, at naa, hvad de ønske; men det maa jo være de Herrers Sag og ikke min. Det forekommer mig imidlertid, at naar de ere saa brede paa Militærvæsenet, skulde de dog heller hjælpe til, at man kan blive af med det, som vedrører Fæstningen; thi naar dette udstemmes af Forslaget, hvorfor skulde vi da ikke være med til at stemme for det? Det er dog en aldeles upraktisk Vej, at gaa, naar der bydes en Nedgang, saa ikke at tage mod denne; thi naar man ikke kan faa det ud, som man ønsker, og ikke vil stemme derfor, saa har man jo til Slutning Lov til at stemme derimod. Jeg opfordrer navnlig den sidste ærede Taler til at komme med praktiske Forslag, som kunne føre til en Løsning og navnlig føre til det, som det forekommer mig maa være hans Udgangspunkt, at vi skulle se, at faa det hele afstøffet. Det er dog altfor meget at give 20 Mill. Kr. ud til ingenting; vi skulle jo vinde vor Ære og Berømmelse ad andre Beje, sagde den ærede Taler. Det er det, jeg vilde bemærke til ham og til Dels til det ærede 4de Medlem for 7de Kredts, stont han jo langt fra var saa højt oppe som den sidste ærede Taler. Vi maa jo ikke glemme, at Loven af 6te Juli 1867 er den Lov, som fra først af har stabt de store Udgifter, og den er jo kommen frem paa en Tid — man kan kalde den romantisk eller slikt, jeg skal ikke dømme derom — den er udsprungen i en Tid, da Haabet og Modet var ved at gaa op i vort lille Folt. Den ærede Taler sagde, at han var pessimistisk. Ja, jeg vil dertil sige, at jeg ikke har saa meget tilovers for Pessimismen; jeg mener, at vi hverken skulle være pessimistiske eller optimistiske; men vi skulle se Livet, som det er, og Livet er ikke fuldt af Uds og Ekønhed alene; men det er heller ikke fuldt af Glendighed alene. Nej, lad os tage Virkeligheden, som den er, og Virkeligheden er, at vi have de bestaaende Hærløve og ud fra disse maa vi arbejde og arbejde enten til den ene eller den anden Side. Her foreligger der nu som sagt et Forslag om en Nedgang i Militærundergifterne, det kan ikke nægtes; og naar der kommer ud af For-

slaget, hvad jeg ønsker, at der skal komme ud af det, mener jeg, at vi kunne give det vor Tilslutning.

Hvorledes Provisorierne skulle afvikles, skal jeg ikke komme ind paa her; det ligger strengt taget ikke for. Saa længe en saadan Afvikling ikke har fundet Sted, er det mig umuligt at stemme for Fæstningsartilleriet; om det overhovedet kan lade sig gøre, tvivler jeg meget om. — Endnu skal jeg kun gøre en Bemærkning til den 9de kongevalgte Landstingsmand (Steffensen). Han bemærkede, at det var Venstre, som var Skyld i, at Fæstningen laa der. Jeg tror ikke, at den Slags Udtalelser ere stiftede til at fremme en Løsning. Den ærede Landstingsmand vil ikke kunne forundre sig over, at jeg vender Sætningen om. Det er de ansvarlige Ministre, der have stabt Fæstningen uden at have faaet Tilslutning og Bevilling dertil af Folketinget; Ministeriet har stabt Fæstningen trods Folketingets Protest, og jeg har heller ikke en Gang mærket, at Ministeriet har faaet fuld Tilslutning her i Tinget. Da de 8 Mill. Kr. til Landbefæstningen kom til Afstemning her i Tinget, vide de Herrer jo nok, hvordan det gik; Ministeren fik ingen Tilslutning. Jeg kan dog aldrig tro, at dette nogensinde har været Grundlovens Mening; og det er det heller ikke. Man skal kun stemme efter sin Overbevisning, altsaa man skal ikke stemme mod sin Overbevisning. Det har været min Overbevisning, den Gang Forslaget om Fæstningen forelaa paa lovlig Vis, at denne Fæstning ikke var til Held for vort Land; derfor stemte jeg imod den, aldeles uanset politiske Hensyn; og jeg vilde have stemt imod den, hvilken Regering der end var fremkommet med Forslaget om den. At det skulde være Grundlov her i Landet, at naar Regeringen ikke kan faa, hvad den arfer for nødvendigt, kan den tage det paa egen Haand, det tvivler jeg meget om. Jeg tror dog, at det følger med en konstitutionel Forfatning, at den ene Part ikke ensidig kan gennemføre sin Villie, og dette gælder navnlig om Landets Forvar, er der noget, som skal være en fælles Opgave, er det netop Landets Forvar, og jeg beklager i allerhøjeste Grad, at denne Sag er blevet neddraget i Partipolitikken, som det er stet. Nej, jeg vil vende det ærede Medlems Sætning om og sige: Derfor høre andre og navnlig den ansvarlige Regering Ansvaret. Ja, det er den ærede kongevalgte Landstingsmands Udtalelse, som har fremkaldt denne Bemærkning fra min Side.